

Arrest

nr. 123 463 van 30 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 24 januari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 december 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 januari 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 juli 2013 diende verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als echtgenote van een Belgische onderdaan.

1.2. Op 5 december 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissingen werden aan verzoekster betekend op 3 januari 2014.

De bijlage 20 is thans de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02/07/2013 werd ingediend door:

Naam: S.D.S

Voorna(a)m(en): D.

Nationaliteit: Brazilië

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg blijkt op onvoldoende wijze dat deze stabiel, toereikend en regelmatig zijn. Immers, de Belgische onderdaan legt ter staving van zijn inkomsten een jaarrekening voor van het jaar 2012. Echter, het gaat hier om een zelf opgesteld document, opgesteld voor of samen met het jaarverslag. Aangezien deze jaarrekening niet vergezeld wordt van enige officiële documenten, kan er niet worden nagegaan of deze gegevens overeenstemmen met de werkelijkheid. Bijgevolg kunnen we deze inkomsten niet in aanmerking nemen.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis

artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980 Regelmatic verblijf in België verstreken”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoekster de schending op van artikel 8 EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Dat, algevolg van de verzoeksters betekende beslissing, verzoekster van haar in België verblijvende echtgenoot wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op haar recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 5 december 2013, genomen ten aanzien van verzoekster, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoeksters recht op haar privé-

en gezinsleven, geschonden wordt (nu zij niet kan blijven bij haar echtgenoot in België) en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen. Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat hij een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoekster en haar universiteitsstudies in België.”

2.2. Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoekster ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

2.3. Voor zover verzoekster van oordeel zou zijn dat de bijlage 20 een inbreuk uitmaakt op haar privéleven, dient de Raad vast te stellen dat zij geenszins in concreto aantoonbaar dat zij in België een privéleven heeft ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming valt.

2.4. Waar verzoekster de schending opwerpt van artikel 8 EVRM omdat zij van oordeel is dat de bijlage 20 een inbreuk vormt op het gezinsleven dat zij leidt met haar echtgenoot, dient de Raad op te merken dat hij zich bij het beoordelen van een grief betreffende artikel 8 EVRM houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Gaat het om een eerste toelating tot verblijf, zoals in casu, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Er diende in de bijlage 20 dan ook geen belangenafweging in het licht van artikel 8 EVRM, tweede lid te worden gemaakt. Alleszins houdt artikel 8 EVRM geen bijzondere motiveringsplicht in (cf. RvS 22 juli 2013, nr. 224.386). In het geval van een eerste toelating tot verblijf moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

2.5. De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient nog te worden geduimd dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen, in casu voorwaarden voor de toekenning van een verblijfsrecht, neergelegd in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° juncto artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.6. Verzoekster toont met haar theoretisch betoog waarbij zij haar concrete situatie nergens uiteenzet en voornamelijk belang blijkt te hechten aan haar universiteitsstudies in België, niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die in se erin bestaan om bij haar Belgische echtgenoot te blijven hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden en zij blijkens het administratief dossier slechts sedert juli 2013 in België verblijft en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. De bijlage 20 houdt niet in dat verzoekster voorgoed gescheiden wordt van haar Belgische echtgenoot. Zij verhindert niet de afgifte van een verblijfskaart op het ogenblik dat verzoekster voldoet aan de in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden. Zij

verhindert evenmin de afgifte van een machtiging tot verblijf indien verzoekster een aanvraag indient om te kunnen verblijven als studente en hiertoe de vereiste documenten overmaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

2.7. In een tweede middel werpt verzoekster op, *schending van het artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet; van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van de hoorplicht en van verzoeksters rechten van verdediging. Manifeste beoordelingsfout*".

Verzoekster betoogt als volgt:

"2.1

Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat de verzoekster onvoldoende heeft aangetoond dat de Belgische referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Volgens verweerder heeft ter staving van de inkomsten van de referentiepersoon verzoekster enkel de jaarrekening en het jaarverslag (betreffende de inkomsten van het jaar 2012) voorgelegd, welke volgens verweerder niet vergezeld ging van officiële documenten.

Dat verzoekster opmerkt dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoekster, haar te horen minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek haar aan te schrijven/uit te nodigen bijkomende stukken aangaande de inkomsten van de referentiepersoon neer te leggen.

Geenszins werd verzoekster uitgenodigd bijkomende documenten aangaande de inkomsten van de referentiepersoon neer te leggen.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, geenszins voorafgaandelijk voldoende onderzoek heeft verricht.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van verzoeksters rechten van verdediging.

Verweerder heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen.

2.2

Dat verzoekster verder benadrukt dat verweerder onterecht stelt dat verzoekster heeft nagelaten onvoldoende bewijsstukken aangaande de inkomsten van de referentiepersoon neer te leggen.

Dat immers verzoekster ter staving van haar aanvraag wel degelijk afdoende bewijsstukken heeft neergelegd waaruit de inkomsten van de Belgische referentiepersoon kunnen afgeleid worden (cf. bezoldiging bedrijfsleider en afnames via rekening-courant, welke niet-belastbare privé-inkosten worden beschouwd), waardoor de weigeringsbeslissing onvoldoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsplicht schendt.

Dat voorts verweerder geenszins in de weigeringsbeslissing kon stellen dat niet kon nagegaan worden of de door verzoekster aangebrachte gegevens overeenstemmen met de werkelijkheid.

Dat immers in de door verzoekster neergelegde jaarrekening en jaarverslag de naam en het ondernemingsnummer van de onderneming van de Belgische referentiepersoon wordt vermeld.

Dat verweerder bij een eenvoudige raadpleging van de website van de Nationale Bank3 kon verifiëren of de jaarrekening door de Belgische referentiepersoon effectief werd neergelegd en gepubliceerd (dit gebeurde op 9.07.2013) en deze dan ook eveneens op haar echtheid, conformiteit en getrouwheid kon controleren !!!

Dat dergelijke eenvoudige zoekopdracht door verweerder gewoonweg niet werd uitgevoerd waardoor er afbreuk wordt gedaan aan de zorgvuldigheidsplicht waartoe verweerder gehouden is.

Dat daarnaast dient opgemerkt te worden dat de Belgische referentiepersoon tot op heden nog niet in het bezit is van het aanslagbiljet aanslagjaar 2012 zodat verzoekster dit dan ook nog niet kon neerleggen.

Dat derhalve er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

Dat het volkomen onredelijk is in hoofde van verweerder om stellen dat de door verzoekster neergelegde jaarrekening niet in aanmerking kan genomen worden nu deze niet vergezeld was van enige officiële documenten en dat derhalve niet voldoende zou aangetoond zijn dat de Belgische referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige inkomsten beschikt.

2.3

Dat tenslotte dient te worden vastgesteld dat krachtens artikel 42, § 1, tweede lid Vw., indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, verweerder in zo'n geval gehouden is een behoeftanalyse te doen.

Dat nergens blijkt uit de motieven dat de behoefteanalyse door verweerder werd uitgevoerd.

De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar artikel 42, § 1, tweede lid Vw.

Dat verzoekster opmerkt dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoekster en de Belgische referentiepersoon, hen te horen minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek hen aan te schrijven/uit te nodigen bijkomende stukken aangaande hun maandelijkse onkosten voor hun huishouden neer te leggen.

Geenszins werd verzoekster uitgenodigd bewijzen aangaande de maandelijkse uitgaven voor hun huishouden neer te leggen.

Dat derhalve geenszins verweerder, zonder een voorafgaandelijke uitvoering van een behoeftenanalyse, in de bestreden beslissing kon stellen dat verzoekster niet voldoet aan de gestelde voorwaarden.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van verzoeksters rechten van verdediging.

Verweerder heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen."

2.8. Wat betreft de opgeworpen schending van de rechten van de verdediging, wijst de Raad erop dat de behandeling van een aanvraag tot gezinshereniging volgens een administratieve en niet volgens een juridictionele procedure verloopt. Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet en kunnen derhalve in dit verband niet dienstig opgeworpen worden.

Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.9. Waar verzoekster de schending van de motiveringsplicht opwerpt, de motivering op inhoudelijke wijze bekritiseert en aangeeft dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout, gaat de Raad ervan uit dat zij de schending beoogt op te werpen van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.10. Verzoekster heeft een aanvraag ingediend voor een verblijf van meer dan drie maanden als echtgenote van een Belgische onderdaan.

2.11. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;*
- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.*

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.*

Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

- 1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;*

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

2.12. Verzoekster betwist de vaststelling in de bijlage 20 niet dat zij ter staving van de in punt 1.1. bedoelde vestigingsaanvraag, enkel een jaarrekening voor het jaar 2012 heeft overgemaakt die de Belgische onderdaan zelf heeft opgesteld, samen met een jaarverslag. Verzoeksters overtuiging dat het overgemaakt stuk wel degelijk volstaat toont niet aan dat de gedane beoordeling door de verwerende partij, namelijk “*het gaat hier om een zelf opgesteld document, opgesteld voor of samen met het jaarverslag. Aangezien deze jaarrekening niet vergezeld wordt van enige officiële documenten, kan er niet worden nagegaan of deze gegevens overeenstemmen met de werkelijkheid. Bijgevolg kunnen we deze inkomsten niet in aanmerking nemen*”, kennelijk onredelijk is. Verzoeksters uitleg dat zij onmogelijk een recent aanslagbiljet had kunnen neerleggen aangaande de inkomsten van haar Belgische echtgenoot overtuigt niet, nu nergens bepaald is dat zij ten bewijze van het inkomen van de Belgische referentiepersoon enkel en alleen een aanslagbiljet kan overmaken.

2.13. De bewijslast inzake het ten laste zijn van de Belgische echtgenoot ligt bij verzoekster. Verzoekster behoort te weten dat zij in dit verband stukken of informatie moet overmaken die verwerende partij moeten toelaten met kennis van zaken te beoordelen of de Belgische echtgenoot beschikt over voldoende bestaansmiddelen om verzoekster te zijnen laste te nemen. Het blijkt niet, en verzoekster maakt ook niet aannemelijk dat zij niet in de mogelijkheid was om de nodige objectieve stukken of informatie bij te brengen ter staving van de overgemaakte jaarrekening, noch dat zij niet moest weten dat zij die stukken of informatie moest bijbrengen. Verzoekster verwacht blijkens haar verzoekschrift allerlei initiatieven van de verwerende partij met het oog op het inwinnen van bijkomende informatie doch van de verwerende partij kan niet worden verwacht dat zij initiatieven onderneemt om de leemtes in verzoeksters bewijsvoering op te vullen. Verzoekster gaat eraan voorbij dat de zorgvuldigheidsplicht voor de overheid, waarop zij zich beroept, ook op haar rust (RvS 28 april 2008, nr. 182.450) en dat zij hieraan niet heeft voldaan.

2.14. De hoorplicht of het recht om zijn standpunt naar voor te brengen, houdt, los van een wettelijke bepaling, in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden genomen die op zijn persoonlijk gedrag is gesteund en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Een beslissing tot weigering van een vestigingsaanvraag kan niet als zulk een maatregel worden gezien. Dergelijke beslissing is immers niet gestoeld op het persoonlijke gedrag van de vreemdeling zoals begrepen in het voornoemd algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, maar vloeit voort uit de toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Verzoekster heeft bovendien haar standpunt in de vestigingsaanvraag kunnen uiteenzetten en had de mogelijkheid om die aanvraag met alle mogelijke nuttige elementen en bewijsstukken te staven (cf. RvS 21 september 2009, nr. 196.233).

2.15. Waar verzoekster aanvoert dat de bijlage 20 een behoefteanalyse ontbeert zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient de Raad op te merken dat verzoekster een dergelijke verwachting niet kan koesteren, aangezien een dergelijke behoefteanalyse slechts dient

plaats te grijpen voor zover de verwerende partij een duidelijk zicht heeft op het actuele financieel plaatje, en er bestaansmiddelen in aanmerking werden genomen die niet voldoen aan de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde dat ze ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, d.w.z. er liggen voldoende recente bewijzen van bestaansmiddelen voor, maar ze zijn niet voldoende. In casu wordt vastgesteld dat er geen zicht is op de recente bestaansmiddelen die verzoeksters echtgenoot geniet zodat verwerende partij, bij gebrek aan informatie over het actueel financieel plaatje, ook niet de behoefteanalyse zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient uit te voeren en daaromtrent evenmin dient te motiveren in de bijlage 20 noch verzoekster in dit verband om bijkomende inlichtingen dient te verzoeken (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond

2.16. In een derde middel werpt verzoekster op, *“schending van het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, van de motiverings-en de zorgvuldigheidsverplichting, de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en van verzoekers rechten van verdediging.”*

Verzoekster betoogt als volgt:

“Tenslotte wil verzoekster verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur het verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of

culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Dat verzoekster, overeenkomstig het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent haar gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd !!!!

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoekster uit te nodigen voor een verhoor.

Dat de motiverings-en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoeksters rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden. Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom zij in casu, overeenkomstig het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, geen rekening hield met verzoeksters gezin en haar universiteitsstudies in België.

Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003, geen enkele afweging is gebeurd”.

2.17. De Raad dient op te merken dat verzoeksters volledige betoog dat opgehangen is aan richtlijn 2003/86/EG niet dienstig is aangezien zij als echtgenote van een Belgische onderdaan niet onder het toepassingsgebied kan vallen van een richtlijn die de gezinshereniging van derdelanders regelt. De Raad merkt daarnaast op dat de richtlijn 2003/86/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde, eerst door de wet van 15 september 2006 en later door de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de Vreemdelingenwet wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekster toont dit evenwel niet aan.

Het derde middel is, zo al ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA